

І ми пішли. Пішли над тую річку,
Що звесь чуттям, коханням і тугою.
І ми пішли в осінню тиху нічку
Ген від людей і потонули там
на саме дно.

Й побачили ці пишні диво-квіти,
Яких не бачити нікому на землі,
І радувались ними, тішились, як діти,
І грались в піжмурки у млі
із жемчугів.

Пощо ж ви в річку невід запустили,
Пощо на світ з глибин добули нас?
Щоби жили ми з вами і тужили,
Чекаючи, пок' не наспіє час
зійти углиб?

1908

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії», 1990](#) . [Цикл «В Розтоках»](#);